

תורת הבית של ספר דברים

<p>דברים פרק ו - מזוזה</p> <p>(ח) וקשרתם לאות על ידך והיו לטופת בין עיניך : (ט) וכתבתם על מזוזת ביתך ובשעריך :</p> <p>דברים יא : (יט) ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובקתך כדרךך ובשכרך ובקומך : (כ) וכתבתם על מזוזת ביתך ובשעריך :</p>	<p>שמות פרק יג - תפילין</p> <p>(ט) והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יקוק בפניך כי ביד חזקה הוציאך יקוק ממצרים :</p>
<p>דברים פרק יד - מעשר שני</p> <p>(כו) ונתתה הפסך בכל אשר תאנה נפשך בפקר ובצאן ובבין ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך ואכלת שם לפני יקוק אלהיך ושמתה אהה וביתך :</p>	<p>חסר</p>
<p>דברים פרק טו - עבד נרצע</p> <p>(טז) והיה פי יאמר אליך לא אצא מעמך פי אהבך ואת ביתך פי טוב לו עמך :</p>	<p>שמות פרק כא - עבד נרצע</p> <p>(ה) ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני בני לא אצא חפשי :</p>
<p>דברים פרק כ - חוזרים מעורכי המלחמה</p> <p>(ה) ודברו השטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילד וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחננו :</p> <p>(ו) ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילד וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יתלנו :</p> <p>(ז) ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילד וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה :</p>	<p>חסר</p>
<p>אשת יפת תואר דברים פרק כא</p> <p>(י) כי תצא למלחמה על איביך ונתנו יקוק אלהיך בנך ושביית שכיו : (יא) וראית בשבייה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחתה לך לאשה : (יב) והבאתה אל תוך ביתך וגלתה את ראשה ועשתה את צפרניה : (יג) והסירה את שמלת שבייה מעליה וישבה בביתך ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים ואחר פן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה :</p>	<p>חסר</p>
<p>דברים פרק כד - ושמח את אשתו</p> <p>(ה) פי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל דבר נקי והיה לביתו שנה אהת ושמח את אשתו אשר לקח :</p>	<p>חסר</p>
<p>דברים פרק כד - עבוט</p> <p>(י) כי תשה ברעך משאת מאומה לא תבא אל ביתו לעבט עבטו :</p> <p>(יא) בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשה בו יוציא אליך את העבוט החוצה : (יב) ואם איש עני הוא לא תשכב בעבטו : (יג) השב תשיב לו את העבוט כבא השמש ושכב בשלמתו וברכך ויהי תהיה צדקה לפני יקוק אלהיך : ס</p>	<p>שמות כב - עבוט</p> <p>(כה) אם תבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו :</p> <p>(כו) כי הוא כסותה כסותו לבדה הוא שמלתו לערו במה ישכב והיה פי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני : ס</p>
<p>דברים פרק כה - ייבום וחליצה</p> <p>(ט) ונגשה ובמתו אליו לעיני הזקנים וחליצה נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו : (י) ונקרא שמו בישוראל בית חלוץ הנעל :</p>	<p>חסר</p>

אחוה ובית בספר דברים

שמות - משפטים	דברים - כי תצא
<p>לפני: משפט צדק, האיסור לחבור אל הרשעים.</p> <p>אבדה</p> <p>(ד) כי תפגע שור אִיבב או קמרו תעה השב תשיבנו לו:</p> <p>(ה) כי תראה קמור שנאב רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו:</p> <p>אחרי: חוזר לחובת משפט צדק, איסור שוחד, האיסור להגן על הרשע בדיון.</p>	<p>לפני: בכור ופשוט, בן סורר ומורה</p> <p>אבדה</p> <p>(א) לא תראה את שור אחיב או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיב:</p> <p>(ב) ואם לא קרוב אחיב אליך ולא ידעתו ואספתו אל תוך ביתך והיה עמך עד דרש אחיב אתו והשבתו לו:</p> <p>(ג) וכן תעשה לקמרו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבדת אחיב אשר תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל להתעלם:</p> <p>הקם תקים</p> <p>(ד) לא תראה את קמור אחיב או שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמו:</p> <p>אחרי: איסור שמלת אישה ואיש</p>

רבנו בחיי בדברים

(א) השב תשיבם לאחיק. תצוה התורה שנהיה זהירים בהשבת אבידה לבעלים. ומכפל ההשבה דרשו חז"ל (בבא מציעא לא). אפילו מאה פעמים, וכל זה מדרכי החסד והרחמים, ללמד שכולנו עם אחד ראויים שיהיה לנו אב אחד ושירצה כל אחד בתועלת חבירו ושיחמול על ממונו, ובין שתהיה האבידה בעל חי בין שלא תהיה בעל חי חייב הוא להחזירה לרשותו, וזהו שאמר וכן תעשה לחמורו, שהוא בעל חי ובהמה טמאה, וכן תעשה לשמלתו אף על פי שאינו חשוב כבעל חי וכן תעשה לכל אבידת אחיק, אחד משאר כלים אף על פי שאינן חשובין כשמלה, לא תוכל להתעלם, שלא תחזירו לידו. וזה שאמר לא תוכל להתעלם אין להבין אותו בהשבת אבידה בלבד, אלא הוא הדין בשאר כל הפרטים ושאר כל התועלות שביד האדם להביאם לחבירו או להסיר ולדחות נזקו ממנו הרי הוא חייב בכולן, וכענין שאמר הכתוב (ויקרא יט, יח) ואהבת לרעך כמוך:

רש"י על שמות

עזב תעזב עמו - עזיבה זו לשון עזרה וכן (מ"א יד) עצור ועזוב וכן (נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלאוה עפר לעזוב ולסייע את חוזק החומה כיוצא בו (דברים ז) ... עזב תעזב עמו - לפרוק המשא.

בבא מציעא דף לב

תא שמע: אוהב לפרוק ושונא לטעון מצוה בשונא כדי לכוף את יצרו. ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא הא עדיף ליה? אפילו הכי כדי לכוף את יצרו עדיף.

רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק יג

הלכה א: מי שפגע בחבירו בדרך ובהמתו רובצת תחת משאה בין שהיה עליה משא הראוי לה בין שהיה עליה יתר א ממשאה הרי זה מצוה לפרוק מעליה וזו מצות עשה שנ' +שמות כ"ג ה'+ עזוב תעזוב עמו.

הלכה ב: ולא יפרוק ויניחנו נבהל וילך אלא יקים עמו ויחזור ויטעון משאו עליה שנ' +דברים כ"ב ד'+ הקם תקים עמו זו מצות עשה אחרת, ואם הניחו נבהל ולא פרק ולא טען ביטל מצות עשה ועבר על מצות לא תעשה שנ' לא תראה את חמור אחיק.

הלכה ג: הפוגע בשנים אחד רובץ תחת משאו ואחד פרק מעליו ולא מצא מי שיטעון עמו, מצוה לפרוק בתחילה משום צער בעלי חיים ואחר כך טוען, במה דברים אמורים בשהיו שניהם שונאים או אוהבים, אבל אם היה אחד שונא ואחד אוהב מצוה לטעון עם השונא תחילה כדי לכוף את יצרו הרע.

מכללת הרצוג-גוש עיצון

ימי עיון בתנ"ך

היום השני